

Preservem la terra

Imagina un lloc tranquil...

Probablement sovint tens molta feina, els nens et xuclen l'energia vital, a la feina tot són contratemps i ja no tens temps de veure els amics; la vida se t'endú on ella vol. Doncs bé, ara estira't, relaxa't i imagina un lloc tranquil on voldries ser ara mateix.

En resposta a això, que podrien ser indicacions per a sessions de relaxació, m'hi jugo un duro que la majoria de persones pensen o en el mar o bé en un prat tot verd ple de flors i papallones.

Fa uns mesos llegia en algun lloc que he sigut incapaç de recordar (ja em disculparan), que la població actual de les grans ciutats i la seva perifèria necessiten gairebé de manera terapèutica tornar als seus orígens, tornar a la terra. És ben sabut que l'ésser humà prové de la terra, evolutiva i també socialment. Es veu que als nostres gens hi ha un munt d'informació instintiva de com funcionar a la natura i al camp, informació que ara en molts casos ja no s'utilitza.

Durant l'etapa de la industrialització es va produir una fugida massiva de l'home des del camp cap a ciutat, a vegades per necessitat i a vegades per cercar l'oportunitat que oferia aleshores la ciutat com a símbol d'èxit. I és clar, amb aquesta fugida a corre cuita hom va descuidar la seva relació amb el camp. Avui dia, alguns teòrics defensen que l'home actual necessita reconciliar-se amb la terra i hi torna perquè necessita del seu aliment, més que en el sentit literal, en un sentit gairebé instintiu o fins i tot espiritual.

No em sembla una tesi massa esbiaixada, per què sinó hi ha la tendència natural d'anar al camp quan volem "desconnectar" o passar una estona agradable...? Altre tema és que després s'hi torni i molesti l'olor de fem, el soroll del tractor o el campanar sonant cada quart; això ja són figures d'un altre paner...

Fa uns dies també sentia a la ràdio que comença a haver-hi una tendència dels joves cap a la terra, per a utilitzar-la i fer-la treballar. Alguns intel·lectuals visionaris comencen a augurar que el futur està en la terra, en tornar a treure'n profit: "terra d'oportunitats" en podríem dir. La ciutat comença a estar esgotada, l'industrialisme ja no està de moda i veiem cada dia a la premsa que l'escalada vertiginosa dins el món dels negocis és una estratègia que comença a fer fallida, com els bancs. Ara toca canviar, ara toca tornar a la terra.

Però, quina terra? Què ens queda? La terra entesa com a patrimoni natural, com a la guardiola del nostre futur: la reserva d'aliment, l'hàbitat de milions d'espècies, inclosos nosaltres, ha estat maltractada durant anys. I no em refereixo a un maltracte ambiental, que també, sinó a un maltracte encara més cruel: l'arrabassament de

terra per a la construcció. On hi ha una autopista, un bloc de pisos, un hotel, mai més hi tornarà a haver terra.

Si som optimistes, que ho hem de ser, hem tingut sort! Des del planejament que es va fer en la publicació del darrer Pla Territorial Metropolità de Barcelona, s'havia programat un munt de sòl per edificar, més vies de comunicació i més infraestructures diverses (per si de cas arribem a ser molts, deien...) I dic que hem tingut sort, perquè veurem si ara amb la crisi no queda la

utilitat de tot plegat com a mínim posada en dubte, ja que s'ha fet evident que la seva viabilitat econòmica no existeix.

I on som ara? Tenim la terra que tenim, i s'ha de dir que gràcies a l'esforç d'una minoria que ha cregut que la terra era un patrimoni que calia preservar. La part essencial d'aquest escut han estat els que jo anomenaria "pagesos fidels", entesos com aquells pagesos que han cregut en la terra i que l'han preservat d'una manera activa i aferrissada, a vegades a cops de garrot; els pagesos sindicalistes de fa trenta anys ho saben prou bé.

Qui ha preservat la terra fins ara? Eren molt pocs els que defenaven un model territorial que tingués en compte la terra; quina contradicció en els mots de la frase, no? Aquest ha estat un tema oblidat en els planejaments territorials de tots els àmbits administratius, començant pels municipals, doncs justament la font més important per nodrir les arquitectures municipals era la construcció. Si us hi fixeu, fent un exercici de sinceritat vosaltres mateixos seguireu el mateix patró, gairebé ens l'han barrinat dins el cervell. Suposeu que heu de fer passar una autopista per una zona on hi ha un camp de dignes patateres i al costat una nau industrial: per on traçaríeu l'itinerari de l'autopista? Sigueu sincers...

Per què és més lloable conservar un polígon industrial que la terra?

Potser algun jove ara podrà tornar a la terra, a fer-la treballar; nosaltres ara mateix podem gaudir d'entorns prou agradables on anar-hi a fer esport, a passejar o a comptar papallones... Però pensem també que aquest entorn que ara gaudim ha estat cuidat i preservat pels pagesos en moments on molts altres només hi veien totxo per aixecar.

Preservem la terra tots junts d'una vegada!

Sembla mentida que el títol que ha sorgit naturalment per aquest petit escrit no hagi estat eslògan de cap ens; l'hauríem d'haver utilitzat abans.